

Arrest

nr. 222 247 van 3 juni 2019
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 Antwerpen

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2019 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (13septies) van 21 mei 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO loco advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: Y.

voornaam: A.

geboortedatum: 28.12.1997

geboorteplaats: Dar es Salam

nationaliteit: Tanzania (Verenigde Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 21.05.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart op 21.05.2019 aan de politie van Antwerpen dat hij een vriendin heeft, namelijk I.C., die de Belgische nationaliteit heeft. Hij verklaart dat ze elkaar in mei 2018 hebben leren kennen en vanaf dag 1 zijn gaan samenwonen. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Betrokkene verklaart dat zijn vriendin zwanger is en op 18.06.2019 moet bevallen. Betrokkene heeft echter geen prenatale erkenning opgestart. Er is geen erkenning van het toekomstig kind en er wordt dus niet aangetoond dat betrokkene de vader is van het kind. In die zin wordt een schending van artikel 8 EVRM niet aangetoond.

Betrokkene verklaart dat zijn ouders en zus nog in het land van herkomst wonen. In die zin vormt een terugkeer geen schending van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem aangetekend ter kennis werden gegeven op 1.06.2017 en 30.11.2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 21.05.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem aangetekend ter kennis werden gegeven op 1.06.2017 en 30.11.2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft op 8.10.2015 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 18.05.2017.

Betrokkene ontving vervolgens op 1.06.2017 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 29.05.2017) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkene

asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 29.10.2018. Betrokkene ontving vervolgens op 30.11.2018 per aangetekend schrijven opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 24.11.2018) geldig 30 dagen.

Betrokkene verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst omdat zijn vriendin binnen drie weken zal bevallen van zijn kind. Betrokkene en zijn partner wisten echter dat hun leven in België samen van af het begin precvair was, gezien de illegale verblijfssituatie in België van betrokkene.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem aangetekend ter kennis werden gegeven op 1.06.2017 en 30.11.2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C.K., attaché, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas, de betrokkene, Y., A., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas."

2. Voorwerp van de vordering

Voorafgaandelijk dient te worden opgemerkt dat, in de mate dat het beroep gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, het onontvankelijk moet worden bevonden, aangezien de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

3.2.2. De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

3.2.3. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM. Hij betoogt dat deze laatste bepaling een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden en stelt dat de verwerende partij op dat vlak in gebreke is gebleven. In het bijzonder wijst hij op de volgende elementen:

"1. De verzoekende partij beroept zich op de geboden bescherming onder artikel 8 EVRM (en artikel 74/13 Vreemdelingenwet), aangezien de feitelijke situatie van verzoeker onder het toepassingsgebied valt van deze bepaling.

Verzoeker heeft de nationaliteit van Tanzania.

Verzoeker heeft een duurzame relatie met een Belgisch onderdane, mevrouw I.C. Zij zijn samenwonend. Mevrouw I.C. is zwanger en is uitgerekend voor 18 juni 2019 (binnen een drietal weken). Sinds 1 december 2018 zijn zij woonachtig te 2100 Deurne, ... (derde verdieping) met het oog op de gezinsuitbreiding (het appartement kan worden bewoond door drie personen – stuk 2).

Verzoeker is de kostwinner van het gezin (zie stuk 19: het overzicht van hun gemeenschappelijke rekening). Hij is sinds 5 maart 2018 tewerkgesteld als voltijds arbeider binnen de nv V.H. als arbeider (stuk 5). Hij werkt regelmatig, zonder enige problemen.

Mevrouw I.C. is schoolgaand en heeft zelfs geen inkomen. Zij volgt een opleiding tot begeleidster in de buitenschoolse kinderopvang sinds 2015-2016 (stuk 3 en 4). Zij is financieel afhankelijk van verzoeker.

Verzoeker en zijn partner hebben een uitgebreid sociaal netwerk. Zij brengen verschillende getuigenverklaringen voor van vrienden en familie over hun relatie en de zwangerschap van mevrouw I.C. (zie vanaf stuk 6 e.v.). Daarbij kan specifiek worden gewezen op de verklaring van de ouders van I.C. (stuk 11).

Verzoeker en zijn partner kijken enorm uit naar hun eerste kindje (zie stuk 17: enkele foto's van het koppel). Zij maakten beide al verschillende afspraken bij de gemeente voor de erkenning. Er werden telkens documenten gevraagd waarover verzoeker thans niet kan beschikken (bv. zijn geboorteakte). Enkel hierdoor kan de erkenning nog niet gebeuren."

3.3.2.2. De verwerende partij repliceert het volgende in haar nota:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 8 EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven. (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani c. France, §23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi c. France, § 74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43) Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM, 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, §81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43) De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de verwerende partij het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren op een zodanige wijze heeft uitgeoefend dat artikel 8 EVRM zou zijn geschonden.

Artikel 8 EVRM bevat geen definitie van de begrippen "familie- en gezinsleven" en "privéleven". Het betreffen autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is. (zie: EHRM, 12 juli 2001, K. en T./ Finland, §150) De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

"Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V., 17 februari 2011, nr. 56 202)

Het EHRM heeft bovendien verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet onderzocht worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan artikel 8, tweede lid EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM, 28 november 1996, Ahmut v. United Kingdom, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, §36), hetgeen geschiedt aan de hand van een fair balance-toets.

De thans bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat aan verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Verzoeker verblijft illegaal in het land. Het betreft derhalve een eerste toelating.

Teneinde de omvang van de verplichting die voor de Staat uit artikel 8, eerste lid EVRM voortvloeit te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het

uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. (R.v.V., 5 oktober 2012, nr. 89.235)

In een geval dat zowel betrekking heeft op het gezinsleven, evenals op immigratie, zal de omvang van de verplichtingen van een Staat familieleden van personen die daar verblijven tot zijn grondgebied toe te laten afhangen van de specifieke omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang. Daarbij zal rekening moeten worden gehouden met de mate waarin het gezinsleven wordt effectief verbroken, de omvang van de banden met de Verdragsluitende Staat, de eventuele aanwezigheid onoverkomelijke hinderpalen om het gezinsleven uit te bouwen of voor te zetten in het land van herkomst of elders, de vraag of er factoren aangaande immigratiecontrole spelen (bijvoorbeeld, een geschiedenis van schendingen van het vreemdelingenrecht) en overwegingen van openbare orde of het algemeen belang. Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven werd gesticht op een moment dat de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de immigratiestatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het familieleven in het gastland vanaf de aanvang ervan precair is. In dat geval kan de verwijdering van de illegale vreemdeling enkel in uitzonderlijke omstandigheden onverenigbaar zijn met artikel 8 EVRM. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70, zie ook EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §70)

Verzoeker laat na in zijn verzoekschrift aan te tonen dat er sprake is van een dermate hecht en effectief beleefd gezinsleven dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt.

Hij spreekt van een gezinsleven met een Belgische onderdane, terwijl hij niet preciseert sedert wanneer die relatie een aanvang zou hebben genomen en terwijl hij wel sedert 2015 in België verblijft. De getuigenverklaringen zijn verklaringen op eer en kunnen niet getoetst worden op hun waarachtigheid. Bovendien kan uit de voorgelegde foto's geen relatie worden afgeleid, alleszins geen duurzame relatie die valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Het loutere feit dat de Belgische onderdane zwanger is, zonder dat er een bewijs wordt gevoegd van het feit dat verzoeker ook de biologische vader zou zijn, kan bezwaarlijk afdoende zijn om het bestaan van een beschermd gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM te weerhouden.

Het dient ook opgemerkt dat de bevallingsdatum niet blijkt uit de stukken gevoegd bij het verzoekschrift. De zwangerschap wordt evenmin geattesteerd.

Het feit dat verzoeker tewerkgesteld is en dat zijn vermeende vriendin zou schoollopen doen aan voorgaande geen afbreuk.

Daargelaten of er sprake is van een voldoende hecht en effectief beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat uit illegaal verblijf, hetgeen overeenkomstig artikel 75 van de Vreemdelingenwet een misdrijf is, kunnen geen rechten worden geput.

Verzoekers voorgehouden feitelijk gezinsleven werd in België ontwikkeld op het ogenblik dat hij zich bewust was of diende te zijn van zijn illegale verblijfsstatus in België en aldus niet anders kon dan zich ervan bewust te zijn dat het voortbestaan van dit voorgehouden feitelijk gezinsleven in het Rijk precair was. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht hij de Belgische Staat voor een "fait accompli" (vertaling: voldongen feit) te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §82)

In dit opzicht, dient tevens te worden vastgesteld dat ondanks de voorgesteld gezinsleven, verzoeker op verblijfsrechtelijk vlak geen enkele effectieve stap heeft ondernomen met het oog de bescherming van het door hem voorgesteld gezinsleven. Hij wijst enkel op het feit dat hij wegens gebrek aan geboorteakte zijn kindje niet zou kunnen erkennen, maar toont dit verder niet aan. Hij toont ook niet aan dat hij niet in staat zou zijn om zijn geboorteakte te kunnen bemachtigen en nog minder als zou hij verhinderd worden door de Belgische overheid om de nodige stappen tot regularisatie van zijn verblijf te nemen. Hij toont niet aan dat hij op verblijfsrechtelijk vlak ook effectief stappen heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren.

Verzoeker toont niet aan zich in uitzonderlijke omstandigheden te bevinden, noch toont hij aan dat er onoverkomelijke hindernissen aanwezig zijn om het voorgehouden gezins- en privéleven in land van herkomst of elders te leiden.

Hij verklaarde weliswaar dat hij niet wil terugkeren naar Tanzania, doch toont niet aan dat het verderzetten van een gezinsleven er onmogelijk zou zijn.

De thans bestreden beslissing heeft als dusdanig slechts een tijdelijke scheiding tot gevolg. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, verstoort het voorgehouden gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. (zie: RvV, 9 februari 2010, nr. 38 367)

Verzoeker kan niet voorhouden als zou er geen afdoende belangenafweging zijn doorgevoerd bij het nemen van de bestreden beslissing. Bij het nemen van de beslissing werd immers rekening gehouden met verzoekers verklaringen, zijnde dat hij een vriendin zou hebben die van hem zwanger zou zijn. Er werd gemotiveerd dat er geen prenatale erkenning werd opgestart en dat dus niet aangetoond werd dat hij de vader is van het kind. M.b.t. de Belgische onderdane werd gemotiveerd dat het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats niet volstaat om te spreken van een effectief beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Verzoeker toont niet aan dat dergelijke afweging kennelijk onredelijk zou zijn temeer nu verzoeker geen enkele documenten had overgemaakt aan de verwerende partij m.b.t. zijn vermeende gezinsleven vooraleer de beslissing werd genomen en nu hij niet betwist dat er enkel sprake is van een gemeenschappelijke verblijfplaats en er geen prenatale erkenning voorligt. Verzoeker kan zich tenslotte niet beroepen op het bestaan van een gezinsleven met een ongeborn kindje. Bovendien kan hij zich evenmin beroepen op het belang van het kind daar dit kindje nog niet geboren is en nu niet blijkt dat het ook effectief gaat om zijn biologisch ongeborn kind.

Het eerste middel is niet ernstig."

3.3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing betreft een situatie van eerste toelating. In dat geval oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid, van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37). De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval.

Opdat verzoeker zich dienstig zou kunnen beroepen op deze bepaling, moet hij in eerste instantie aantonen dat hij in België een beschermenswaardig gezinsleven heeft.

De verwerende partij is van oordeel dat dit niet het geval is omdat het feit dat verzoeker en zijn vriendin sedert mei 2018 samenwonen niet volstaat om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Wat de zwangerschap van zijn vriendin betreft, stelt de gemachtigde eveneens dat dit geen schending aantoont van artikel 8 van het EVRM omdat verzoeker geen prenatale erkenning heeft opgestart en er niet is aangetoond dat hij de vader is van het kind dat op 18 juni 2019 moet geboren worden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Zoals reeds gesteld, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven niet aanneemt omdat (i) het samenwonen niet volstaat en (ii) verzoeker geen prenatale erkenning heeft opgestart betreffende het kind dat kortelings geboren zal worden. Aangezien de verwerende partij geen beschermenswaardig gezinsleven aanneemt, gaat zij in de bestreden beslissing niet over tot een belangenafweging met in de weegschaal de belangen van de betrokken individuen en deze van de staat. In de mate dat zij thans, in de nota, wél overgaat tot een dergelijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat het een a posteriori-motivering betreft waarmee de Raad geen rekening mag houden (RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Bovendien oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing wat in casu, in het licht van de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, impliceert dat hij nagaat of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar beoordeling heeft betrokken. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat verzoeker en mevrouw I.C. samenwonen. Evenmin lijkt te worden betwist dat I.C. zwanger is. Wél blijkt dat het gegeven dat verzoeker geen prenatale erkenning zou hebben opgestart van het ongeborn kindje dat wordt gedragen door I.C., heeft bijgedragen tot de negatieve beoordeling van het gezinsleven van verzoeker en zijn partner.

Evenwel legt verzoeker in het kader van de huidige vordering stukken voor die op het eerste gezicht blijk lijken te geven van het tegendeel: zo worden twee documenten bijgebracht waaruit blijkt dat verzoekers partner op twee momenten (met name in februari en maart 2019) een afspraak heeft gemaakt met het stadsloket met het oog op de procedure tot erkenning van een kind. In het licht van deze vaststelling kan bezwaarlijk zonder meer worden geoordeeld dat er geen prenatale erkenning zou zijn opgestart. De verwerende partij stelt dienaangaande in haar nota dat bij het nemen van de beslissing rekening werd gehouden met verzoekers verklaringen en verwijt hem geen documenten te hebben overgemaakt met betrekking tot zijn vermeende gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, maar uit niets blijkt dat hij daartoe behoorlijk in de gelegenheid werd gesteld. Uit het administratief verslag

vreemdelingencontrole blijkt immers dat verzoeker door de politiediensten van Antwerpen, in het kader van een gecoördineerde actie in samenwerking met de verwerende partij, is aangetroffen op 21 mei 2019 op het adres waar hij met mevrouw I.C. verblijft om 09.04uur, dat hij vervolgens werd overgebracht naar "Amigo Noorderlaan" "met het oog op contactname Dienst Vreemdelingenzaken, dat hij er werd onderworpen aan een foullering voor opsluiting, dat hij werd "onderworpen aan een gerechtelijke triptiek", vervolgens werd opgesloten in een cel, en dat daarna de hoorbrief werd ingevuld. In alle redelijkheid kan worden aangenomen dat dat de hiervoor beschreven procedure enige tijd in beslag neemt, en dat verzoeker pas op het einde ervan werd gehoord; het tijdstip van horen moet normalerwijze worden ingevuld op het voorgedrukte "Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling" doch in casu is het blanco gelaten. Wat er ook van zij: verzoeker werd om 9u04 thuis opgepakt en de bestreden beslissing werd hem reeds diezelfde dag om 12u15 ter kennis gebracht, zodat hem bezwaarlijk kan worden verweten dat hij in die tijdspanne geen stukken heeft voorgelegd, nog daargelaten de vaststelling dat uit niets blijkt dat hem daarnaar werd gevraagd en dat hij daartoe in de gelegenheid zou zijn gesteld.

Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dus dat de verwerende partij op het eerste gezicht geen zorgvuldig onderzoek van de gezinssituatie van verzoeker heeft gevoerd. Het argument, in de nota, dat verzoeker op verblijfsrechtelijk vlak geen enkele effectieve stap zou hebben ondernomen met het oog de bescherming van het door hem voorgesteld gezinsleven, lijkt in het licht van de voorliggende gegevens te kort door de bocht, temeer nu uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker, nadat de bestreden beslissing werd genomen, nogmaals werd gehoord, en verklaarde dat hij en zijn vriendin al een hele tijd bezig zijn met de erkenning van hun kind, dat de gemeente Deurne dit weet en dat hij ook al bij de ambassade van Tanzania is geweest om verschillende documenten hiervoor klaar te maken.

Waar de verwerende partij in de nota betoogt dat de zwangerschap en bevallingsdatum niet worden geattesteerd, moet worden herhaald dat de zwangerschap op zich niet wordt betwist in de bestreden beslissing, zodat ook dit een a posteriori motief is. Wat er ook van zij: het geheel van de stukken van het dossier (een huurovereenkomst op naam van beide partners, foto's, attesten van de school van mevrouw I.C. waarin wordt gewezen op haar zwangerschap, verklaringen, echografie, stukken van het stadsloket) geeft prima facie blijk van verzoekers relatie en samenwoning met mevrouw I.C., die zwanger –en zoals blijkt uit haar aanwezigheid ter zitting zelfs hoogzwanger- is enerzijds, en van het initiatief dat werd genomen om tot een prenatale erkenning over te gaan anderzijds.

In zoverre de verwerende partij in de nota ten slotte stelt dat verzoeker zich niet kan beroepen op het bestaan van een gezinsleven met een ongeborn kindje nu niet blijkt dat het ook effectief gaat om zijn biologisch kind, moet erop worden gewezen dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat niet op zorgvuldige wijze werd onderzocht of er sprake is van een gezinsleven, minstens met mevrouw I.C., in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.3.2.4. Een schending van het zorgvuldigheidbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM lijkt te zijn aangetoond. Het middel is in de besproken mate ernstig. De argumenten in de nota doen daaraan geen afbreuk. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de

aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar het zonder meer duidelijk is dat geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd in het licht van een mogelijke beschermenswaardige situatie onder artikel 8 van het EVRM.

3.4.3. Aan de derde cumulatieve voorwaarde is voldaan. Derhalve wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens van 21 mei 2019 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend negentien door:

Mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Mevr. S. VAN CAENEGEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAENEGEM

A. WIJNANTS